

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Michala Bobka a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **ALLBAUTECH, s. r. o.**, se sídlem Na Plzeňce 1235/2, Praha 5, zastoupené JUDr. Janem Langmeierem, advokátem se sídlem Na Bělidle 997/15, Praha 5, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 10 Ad 9/2021-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2020, č. j. 9393/9.30/20-12, shledal Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále též „oblastní inspektorát“) žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků: (1) přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a (2) přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti.

[2] Přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně umožnila na pracovišti provozovny společnosti ATOMO PROJEKT, s. r. o. (dále též „společnost ATOMO“) na adrese Bořítov 326, Černá Hora, cizinci Y. G., výkon závislé práce. V období od 25. 3. 2019 do 29. 3. 2019 žalobkyně umožnila cizinci Y. G. výkon závislé práce bez povolení k zaměstnání. V období od 1. 4. 2019 do 5. 4. 2019 pak žalobkyně dále umožnila cizinci Y. G. výkon závislé práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, č. j. BEA-440/2019-za, a to konkrétně

v rozporu s místem výkonu práce, neboť povolení k zaměstnání se vztahovalo na místo výkonu práce „*Na Cintovce 535/7, 268 01 Hořovice, Osov 75, 267 25 Osov*“.

[3] Přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti se pak žalobkyně dopustila tím, že zastřené zprostředkovávala zaměstnání, jak je definováno v § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně bez povolení ke zprostředkování zaměstnání přidělila pracovní sílu v podobě pracovníků Y. G., V. K. a S. K. k výkonu manipulačních pomocných prací společnosti ATOMO na pracoviště na adrese Bořitov, 679 21 Černá Hora.

[4] Za výše uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 140 000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[5] Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu podala žalobkyně odvolání. Státní úřad inspekce práce (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 24. 5. 2021, č. j. 8594/1.30/20-6, napadené rozhodnutí částečně změnil. Žalovaný změnil část výroku týkající se umožnění výkonu závislé práce v období od 25. 3. 2019 do 29. 3. 2019 bez povolení k zaměstnání, a to tak, že žalobkyně v období od 25. 3. 2019 do 29. 3. 2019 umožnila výkon závislé práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, č. j. BEA-440/2019-za, konkrétně v rozporu s místem výkonu práce, neboť povolení k zaměstnání se vztahovalo na místo výkonu práce „*Na Cintlovce 535/7, 268 01 Hořovice, Osov 75, 267 25 Osov*“. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí dále opravil písařskou chybu, když název místa výkonu práce „*Na Cintovce*“ nahradil správným označením „*Na Cintlovce*“. Ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

[6] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č. j. 10 Ad 9/2021-62, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného.

[7] V rámci věcného posouzení se městský soud především věnoval námitce žalobkyně, že své tři zaměstnance (cizince Y. G., V. K. a S. K.) neposkytla jako pracovní sílu společnosti ATOMO. Žalobkyně v předchozím řízení tvrdila, že výše uvedení zaměstnanci v místě provozovny společnosti ATOMO v Bořitově plnili smlouvu o díle. Smlouva o dílo měla být uzavřena mezi žalobkyní a společností Europa Workintense spol. s r. o. (dále též „společnost Europa“). Společnost Europa měla uzavřenou smlouvu o díle se společností ATOMO. Žalobkyně tak v závazkovém vztahu mezi společností Europa a společností ATOMO figurovala jako subdodavatel společnosti Europa.

[8] Dle městského soudu z podkladů správního spisu jasně vyplynulo, že žalobkyně přes řetězec smluvních vztahů ve skutečnosti poskytla pracovní sílu společnosti ATOMO, která jediná jako původní objednatel pomocných dělnických prací mohla požívat konkrétní výsledky práce zaměstnanců žalobkyně. Z tohoto důvodu městský soud námitce žalobkyně týkající se přítomnosti jejích zaměstnanců v Bořitově kvůli provádění smlouvy o díle nepřisvědčil.

[9] Městský soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že na pracoviště v Bořitově byl její zaměstnanec Y. G. vyslán na pracovní cestu. Městský soud došel k závěru, že cizinci

pokračování

Y. G., V. K. a S. K. na místě v Bořitově fakticky vykonávali práci ve prospěch společnosti ATOMO, která jejich práci na místě řídila. Přítomnost cizince Y. G. na pracovišti v Bořitově nenesla znaky vyslání zaměstnance na pracovní cestu. Cizinec Y. G. nebyl z místa vymezeného v povolení k zaměstnání vyslán kvůli výkonu práce po dobu nezbytné potřeby žalobkyně, ale kvůli využití jeho práce pro potřeby společnosti ATOMO. Proto městský soud námitce žalobkyně, že byl cizinec Y. G. na pracoviště v Bořitově vyslán na pracovní cestu, nepřisvědčil.

[10] Městský soud se rovněž vypořádal s námitkou žalobkyně, že ve správním řízení nebyly provedeny navrhované výslechy zaměstnanců společnosti ATOMO. Městský soud uvedl, že vyjádření těchto zaměstnanců bylo již získáno v rámci kontroly oblastním inspektorátem na pracovišti v Bořitově dne 5. 4. 2019. Proti kontrolním zjištěním podala žalobkyně námitky, které oblastní inspektorát zamítl. Žalobkyně neuvedla, jaké nové skutečnosti by měly být výslechy navrhovaných osob zjištěny. Dle názoru městského soudu podklady správního spisu (doložené smlouvy o spolupráci, evidence docházky zaměstnanců, vyjádření žalobkyně, která doplnila i písemně, kontrolní zjištění o povaze práce na místě) poskytují dostatečný podklad pro závěr, že zaměstnanci žalobkyně ve skutečnosti prováděli práci pro společnost ATOMO. Výslech navrhovaných osob by tak byl nadbytečný.

[11] Konečně se městský soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány nevyzvaly žalobkyni k upřesnění místního a časového určení žalobkyní přiložených fotografií a odmítly doložení dalších fotografií. Správní orgány v předchozím řízení usoudily, že z fotografií nelze rozeznat čas nebo místo jejich pořízení. Není ani zřejmé, co přesně nebo koho konkrétně mají fotografie zachycovat. Městský soud uvedl, že ve správním řízení byly provedeny všechny důkazy důležité pro zjištění stavu věci. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud nevyzývaly žalobkyni, aby k fotografiím doložila další skutečnosti, popř. doložila další fotografie.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[12] Rozsudek městského soudu napadá žalobkyně (stěžovatelka) v celém rozsahu kasační stížností. Její důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Dle stěžovatelky městský soud a žalovaný nesprávně posoudili, že cizinec Y. G. nebyl na pracovišti v Bořitově přítomen na základě pracovní cesty. Stěžovatelka je přesvědčena, že zcela jednoznačně prokázala, že podmínky vyslání jejího zaměstnance na pracovní cestu dle § 42 zákoníku práce a § 93 zákona o zaměstnanosti byly splněny. Dle stěžovatelky z napadeného rozsudku plyne, že městský soud považoval v posuzovaném případě za jediný nesplněný znak pracovní cesty její dočasnost. K závěru o nesplnění dočasnosti pracovní cesty městský soud dospěl na základě skutečnosti, že cizinec Y. G. nevykonával práci na pracovišti v Bořitově po dobu nezbytné provozní potřeby stěžovatelky, ale fakticky pro společnost ATOMO. S tímto závěrem stěžovatelka nesouhlasí. Tvrzení městského soudu, že cizinec Y. G. měl být na pracovišti v Bořitově využíván delší dobu, než je uvedeno v doloženém cestovním příkaze, je ničím nepodložená

spekulace. Doložený cestovní příkaz dle stěžovatelky jasně prokazuje dočasnost pracovní cesty. Městský soud též vytkl správním orgánům, že se nedostatečně zabývaly tím, zda tvrzené provozní potřeby stěžovatelky skutečně odůvodňovaly vyslání cizince Y. G. na pracovní cestu. Dle stěžovatelky toto opomenutí správních orgánů nemůže jít k její tíži.

[14] Dále stěžovatelka uvádí, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda se stěžovatelka dopustila zastřeného zprostředkování zaměstnávání. Stěžovatelka uvádí, že měla závazkový vztah toliko se společností Europa. Stěžovatelka se zavázala plnit objednávky společnosti Europa na pracovišti v Bořitově. Stěžovatelka neměla žádný závazkový vztah se společností ATOMO. Závěr městského soudu, že stěžovatelka poskytla své zaměstnance jako pracovní sílu společnosti ATOMO je proto nesprávný a v rozporu s doloženými dokumenty ve správním spise.

[15] Stěžovatelka konečně namítá, že žalovaný nezohlednil skutečnosti tvrzené stěžovatelkou a nevypořádal se se všemi stěžovatelkou předloženými důkazy. Tím došlo dle mínění stěžovatelky k tomu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. Uvedl, že setrvává na svém závěru, že se stěžovatelka dopustila vytýkaných přestupků. Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodu v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty před středníkem s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, že městský soud nesprávně posoudil otázku, že se stěžovatelka dopustila *zastřeného zprostředkování zaměstnání*, jak je vymezeno v § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, čímž se dopustila spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Stěžovatelka proti takovému závěru brojí tvrzením, že neměla se společností ATOMO, pro niž dle závěru městského soudu měli zaměstnanci žalobkyně vykonávat práci manipulačních dělníků, žádný smluvní závazkový vztah. Stěžovatelka měla naopak uzavřenou smlouvu o díle se společností Europa. V objednávkách bylo upřesněno, že stěžovatelka bude jako dodavatelka plnit dílo na pracovišti v Bořitově.

[20] K této námitce NSS předně připomíná, že dle § 307a zákoníku práce podstata agenturní práce spočívá v tom, že zaměstnavatel na základě povolení podle zvláštního právního předpisu (dále jen „agentura práce“) dočasně přiděluje svého zaměstnance k výkonu práce k jinému zaměstnavateli na základě ujednání v pracovní smlouvě nebo dohodě o pracovní činnosti, kterým se agentura práce zaváže zajistit svému zaměstnanci dočasný výkon práce podle pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti u uživatele

pokračování

a zaměstnanec se zaváže tuto práci konat podle pokynů uživatele a na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnance agentury práce, uzavřené mezi agenturou práce a uživatelem.

[21] Charakteristikou agenturní práce dle § 307a zákoníku práce se NSS zabýval v rozsudku ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2 Afs 177/2016-14, č. 3504/2017 Sb. NSS. Dle tohoto rozsudku se jedná o specifický druh výkonu závislé práce, který se odlišuje od klasického pracovního poměru, neboť do vztahu zaměstnance a zaměstnavatele vstupuje další subjekt. Po právní stránce je pracovník zaměstnancem agentury práce, ale fakticky sjednanou práci vykonává u uživatele. Je tedy zřejmé, že agentura práce nese veškerá právní a z toho plynoucí ekonomická rizika zajištění práce pro zaměstnance. Pravidelný model agenturního zaměstnávání bude obvykle nastaven tak, že agentura práce inkasuje v podobě provize za zprostředkování odměny zejména za administraci agenturních zaměstnanců a za riziko spojené s jejich pracovněprávními nároky. Obvykle tedy agentura práce spolupracuje s jedním či více uživateli její pracovní síly a pomáhá mu vykrývat v čase se měnící potřebu pracovní síly. Smyslem institutu agenturního zaměstnávání je umožnit uživatelům najímání pracovníků, aniž by s nimi museli uzavírat pracovní smlouvy. Reálná místa výkonu práce se proto budou ve většině případů lišit od sídla agentury práce či bydliště zaměstnance, a proto může být přidělený zaměstnanec nucen za prací pro uživatele jednorázově či opakovaně cestovat.

[22] Odlišnostmi mezi agenturním zaměstnáním a poskytováním služeb se NSS zabýval v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. 2 Ads 173/2014-28. Dle tohoto rozsudku je základním rozlišovacím znakem mezi pronájem pracovní síly a poskytnutím služby komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.

[23] Promítnuto na posuzovanou věc je zřejmé, že právní závěr městského soudu a žalovaného v projednávané věci byl správný: činnost stěžovatelky nepředstavovala vytváření díla pro společnost Europa, popřípadě v subdodavatelské rovině pro společnost ATOMO. Skutková zjištění učiněná žalovaným v projednávané věci odůvodňují závěr, že stěžovatelka materiálně vystupovala jako agentura práce bez příslušného povolení.

[24] Ze správního spisu vyplynulo, že se společnost ATOMO zabývá chemickým a termickým odlakováním, tryskáním, odrezováním a žíháním materiálu. Dle správního spisu bylo předmětem objednávek mezi stěžovatelkou a společností Europa poskytování služeb, a to konkrétně vykládání dílů na palety, ukládání dílů na palety a ukládání, navěšování a svěšování dílů do klecí. Celkem bylo takhle „zhotovováno dílo“ manipulací několika tisíců kovových dílů měsíčně. Mezi společnostmi ATOMO a společností Europa dále existovala rámcová smlouva o díle, jejímž předmětem byly pomocné a dokončovací práce, balení a čištění materiálu, přebírání palet a čištění palet. Cena díla se odvíjela od počtu manipulovaných kovových dílů a připravených palet.

[25] Dle protokolu o kontrole ze dne 16. 8. 2019, č. j. 12185/9.71/19-20, založeném ve správním spise, bylo pracoviště společnosti ATOMO v Bořitově rozděleno na dva úseky,

úsek chemie a úsek termiky. Všichni pracovníci (kmenoví, agenturní i dalších subjektů) ve všech prostorách pracovali společně, bez ohledu na to, k jakému subjektu patřili. Nikde na pracovišti nebylo uvedeno, příp. označeno, že by se jednalo o vyhrazené pracoviště, které by měl v užívání cizí subjekt. Také z odpovědí vedoucích pracovníků nebylo zjištěno, že by zde bylo nějaké pracoviště, které by bylo pronajato cizímu subjektu. Zaměstnanci stěžovatelky vykonávali práci na pracovišti v Bořitově na základě objednávek, jejichž předmět byl vymezen neurčitě jako „zajištění poskytování služeb“. Tyto objednávky měly být konkretizovány dílčími ústními objednávkami nejméně 48 hodin před zajištěním služby.

[26] NSS se ztotožňuje s posouzením městského soudu a žalovaného, že za této situace nešlo určit, jakou specifickou činnost by mohla stěžovatelka svými pracovníky zajišťovat. Zaměstnanci stěžovatelky se pohybovali na obou úsecích (chemie i termiky) na pracovišti společnosti ATOMO v Bořitově spolu s dalšími pracovníky – jak kmenovými zaměstnanci společnosti ATOMO, tak zaměstnanci několika různých agentur práce. Zaměstnanci stěžovatelky vykonávali shodnou a zastupitelnou činnost s ostatními zaměstnanci přítomnými na pracovišti. Výsledky činnosti zaměstnanců stěžovatelky byly shodné s výsledky činnosti ostatních přítomných zaměstnanců. Byla to rovněž společnost ATOMO, která od svých zákazníků přebírala zboží k některým z výše uvedených činností. Společnost ATOMO také disponovala materiálem, který opracovali zaměstnanci (ať již kmenoví, agenturní či „na smlouvu o díle“) přítomní na pracovišti v Bořitově. Vybavení k výše uvedeným činnostem na pracovišti v Bořitově patřilo společnosti ATOMO. Společnost ATOMO poté opracované díly expedovala zpět k zákazníkům.

[27] Práce zaměstnanců stěžovatelky proto neplnila znaky samostatného zhotovování díla. Typickým rysem smlouvy o díle je, že zhotovitel si obstará zdroje k provedení díla (tj. nejen pracovníky), ale také materiál, stroje a potřebné vybavení. V případě provádění díla, respektive poskytování služeb, se též jedná o činnost prováděnou vlastním jménem a je vlastní odpovědnost zhotovitele (srov. již citovaný 2 Ads 173/2014-28, bod 34). Věci k provedení díla sice může opatřit i objednatel díla (srov. § 2597 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Z celkového kontextu posuzované věci ovšem plyne, že stěžovatelka poskytla své zaměstnance na pracoviště v Bořitově nikoli k provádění díla, ale k poskytnutí jejich pracovní síly pro opakující se manipulaci s kovovými díly.

[28] Konečně dalším znakem agenturního zaměstnání je, že zaměstnanci vykonávají práci dle pokynů zaměstnavatele, k němuž je agenturní zaměstnanec přidělen. Ze správního spisu se podává, že na pracoviště v Bořitově dojížděl dvakrát týdně manažer stěžovatelky. Ten měl dle stěžovatelky řídit činnost jejích zaměstnanců. Z dalších podkladů správního spisu (především sdělení zaměstnanců společnosti ATOMO v rámci poskytnutí součinnosti) ale plyne, že každodenní činnost zaměstnanců stěžovatelky řídili zaměstnanci společnosti ATOMO. Ti také odpovídali za kvalitu odvedené práce. Manažer stěžovatelky dojížděl na pracoviště v Bořitově dvakrát týdně a řešil se zaměstnanci stěžovatelky některé organizační věci (například nemoc některého ze zaměstnanců). Tato skutečnost ovšem nemůže zvrátit závěr o tom, že zaměstnanci stěžovatelky na pracovišti v Bořitově podléhali při běžných každodenních činnostech souvisejících s výrobou řízení ze strany zaměstnanců společnosti ATOMO (především směnových mistrů). Námitka týkající se nesprávného posouzení zastřené zprostředkování zaměstnání proto není důvodná.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval námitkou stěžovatelky, že městský soud nesprávně posoudil znak *dočasnosti pracovní cesty*. Na základě toho posouzení měl městský soud dále nesprávně uzavřít, že cizinec Y. G. nebyl na pracovišti v Bořitově na pracovní cestě. Stěžovatelka v kasační stížnosti polemizuje s úvahou městského soudu, že znak dočasnosti je nutně spojen a omezen s dobou nezbytnou ke splnění potřebného úkolu. Městský soud dále usoudil, že přítomnost cizince Y. G. nemůže nést znaky vyslání na pracovní cestu, neboť cizinec nebyl z povoleného místa výkonu práce na místo v Bořitově vyslán kvůli výkonu pomocného dělníka po dobu nezbytné potřeby stěžovatelky, ale kvůli využití jeho práce pro potřeby společnosti ATOMO.

[30] Městský soud svůj závěr o nenaplnění znaku dočasnosti pracovní cesty provázal mimo jiné s vytýkaným přestupkem zastřeného zprostředkování zaměstnání. Jestliže bylo prokázáno, že cizinec Y. G. vykonával jako agenturní zaměstnanec práci pro společnost ATOMO, nemohl zároveň stejnou práci a ve stejném čase provádět pro stěžovatelku jako její zaměstnanec vyslaný na pracovní cestu. Stěžovatelka sice ve správním řízení doložila cestovní příkazy cizince Y. G. To však samo o sobě neznamená, že by činnost cizince Y. G. u společnosti ATOMO byla po obsahové stránce pracovní cestou.

[31] Tato úvaha městského soudu je logická. Za předpokladu, že (kvantová) superpozice stavů není aplikovatelná na status zaměstnance, pak jeden a ten samý zaměstnanec nemůže být ve stejný okamžik, na rozdíl od známé rakouské kočky v krabici, zároveň zastřený agenturní pracovník a rovněž zaměstnanec vyslaný na pracovní cestu. Formální vystavení cestovního příkazu stěžovatelem na této situaci ničeho nemění.

[32] Dle stěžovatelky je dále závěr městského soudu o tom, že měl být cizinec Y. G. vyslán na pracovní cestu na delší dobu, než je uvedeno v předloženém cestovním příkaze, jen pouhá spekulace. Městský soud v bodě [56] napadeného rozsudku odkazuje na předpokládanou dobu vyslání zaměstnance dle doloženého cestovního příkazu (od 25. 3. 2019 do 20. 4. 2019). Oblastní inspektorát ovšem zjistil kontrolou zahájenou již dne 5. 4. 2019, že cizinec Y. G. vykonává v Bořitově práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Tvrzení městského soudu, že vyslání zaměstnance stěžovatelky do Bořitova mělo trvat podstatně delší dobu, se vztahuje právě k datu 5. 4. 2019, nikoli k datu 20. 4. 2019, jak uvádí stěžovatel. Městský soud naopak vycházel z původně plánovaného časového vymezení pracovní cesty v doloženém cestovním příkaze. Z ničeho se nepodává, že by dle městského soudu měla doba vyslání zaměstnance stěžovatelky přesáhnout datum 20. 4. 2019.

[33] Konečně i absenci dočasnosti služební cesty je rovněž nezbytné posuzovat v celkovém kontextu, jak ostatně učinil městský soud i žalovaný. Pokud je zaměstnanec v podobném kontextu (ihned po svém nástupu) vyslán na podobně vymezenou služební cestu (jak bylo osvětleno s ohledem na charakter práce a zastřené zprostředkování zaměstnání) v délce jednoho měsíce (v rámci celkového tříměsíčního pracovního povolení), pak „vyslání na služební cestu“ je pouhou formální designací, která zastírá skutečnou ekonomickou podstatu. Námitka týkající se nesprávného posouzení vyslání cizince na pracovní cestu proto rovněž není důvodná.

[34] Stěžovatelka závěrem namítá, že městský soud ve svém rozhodnutí nezohlednil stěžovatelkou tvrzené skutečnosti a nevypořádal se se všemi stěžovatelkou navrženými důkazy, což mělo vést k vadám řízení podřaditelným pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Závěry městského soudu tak jsou v rozporu s doloženými důkazy, především tedy těmi ohledně smluv uzavřených mezi jednotlivými zúčastněnými subjekty.

[35] Městský soud a správní orgány se však ve svých rozhodnutích dostatečně vypořádaly se stěžovatelčinými tvrzeními (například sděleními administrativní pracovnice stěžovatelky či skutečností, že na pracoviště v Bořitově pravidelně dojížděl manažer stěžovatelky). Městský soud na základě dalších v řízení zjištěných skutečností (prokázané smluvní vztahy mezi společnostmi ATOMO, Europa a stěžovatelkou, kontrolní zjištění, evidence docházky zaměstnanců) usoudil, že podklady správního spisu poskytují ucelenou výpověď o poměrech na pracovišti v Bořitově.

[36] K námitce stěžovatelky, že se žalovaný nevypořádal se všemi stěžovatelkou navrženými důkazy, je třeba uvést, že je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení provede. Pokud ovšem některé navržené důkazy neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Tomuto požadavku městský soud i správní orgány dostály.

[37] Stěžovatelka navrhovala provést výsledky zaměstnanců společnosti ATOMO. Tito zaměstnanci se již vyjádřili v rámci poskytnutí součinnosti při kontrole pracoviště v Bořitově zahájené oblastním inspektorátem dne 5. 4. 2019. Proti kontrolním zjištěním podala žalobkyně námitky, které oblastní inspektorát zamítl. Stěžovatelka neuvedla, jaké nové informace by mohly provedené výsledky do řízení nad rámec informací zjištěných při kontrole pracoviště v Bořitově vnést. Správní orgány a městský soud proto posoudily, že provedení navržených výsledků by bylo nadbytečné. Zjištěný skutkový stav měly za dostatečně prokázaný a výsledky navržených osob nebyly s to jej zpochybnit.

[38] Dále stěžovatelka nesouhlasila s tím, že by jí předložené fotografie nebyly způsobilé cokoli prokázat. Stěžovatelkou předložené fotografie zachycovaly těžko identifikovatelné osoby v reflexních vestách s nápisem ALLBAUTECH na blíže neurčeném pracovišti. Správní orgány nevyzvaly stěžovatelku k upřesnění, kde nebo kdy byly předmětné fotografie pořízeny, neboť měly za to, že přiložené fotografie nejsou způsobilé prokázat tvrzení stěžovatelky, že se nedopustila zastřehého agenturního zaměstnání. S tímto závěrem se NSS ztotožňuje. I pokud by stěžovatelka doplnila místo či datum pořízení fotografií, fotografie v předložené kvalitě by v konfrontaci s dalšími zjištěnými skutečnostmi nevyvrátily závěr, že se stěžovatelka dopustila zastřehého agenturního zaměstnání. Správní orgány proto nepochybily, jestliže stěžovatelku k doplnění informací pro nadbytečnost nevyzývaly. Totéž platí o odmítnutí doložení dalších fotografií podobného rázu. Správní orgány měly skutkový stav za dostatečně prokázaný.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

[40] V souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. NSS nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu